

[Landbrugsministeren]

Efter forslaget opkræves der, som flere også har været inde på, en afgift på 1 pct. Det er et udtryk for, at de landmænd, der kommer ind under ordningen, selv skal være med til at dække en mindre del af tabene. Man kan sige, at det er en slags solidaritet med hinanden. Den ene procent bevirker også, at princippet om, at prisen på kapital øges, når risikoen øges, også skal gælde her, men det ændrer ikke ved, at landmændene får en ganske overordentlig betydningsfuld rentelettelse, som jeg tror de har meget brug for.

Der var et enkelt spørgsmål i forbindelse med lånene, jeg gerne vil kommentere, og det blev stillet af hr. Aage Frandsen, der var inde på, om det nu var den helt rigtige grænse, der var fundet med de 100.000 kr. Hr. Aage Frandsen var inde på, at man måske skulle finde et tal mellem 50.000 og 100.000 kr. Jeg vil gerne i udvalget tage dette spørgsmål op og drøfte, om det ville være rimeligt at se på den grænse, så der måske også var nogle flere af dem, som hr. Svend Aage Jensen var inde på, der kunne falde ind under det. Jeg ved ikke, om det kunne imødekomme noget af det, men det vil jeg i givet fald være villig til at se på.

Til hr. Rønholt vil jeg først sige, at jeg har bemærket, at det, der laves i 1993, ikke må koste noget. Jeg går ud fra, at det gælder på alle områder, også fiskeriområdet, hvor jeg for tiden ser at de borgerlige partier har pengepungen fremme, men jeg har altså lagt mærke til bemærkningen her.

Jeg vil også gerne sige til hr. Rønholt i forbindelse med påstanden om, at kreditorerne udnytter ordningen, at det er sådan, at lånene til syvende og sidst skal bevilges af Hypotekbanken, og at der efter fuld overensstemmelse mellem landbrugets organisationer skal være udsigt til, at det er en rimelig levedygtig bedrift, der kommer ud af det. Derfor vil der i en lang række tilfælde, hvor der er tale om gæld over 100 pct., blive brug for akkordordninger. Jeg tror også, de kan opnås, men det skal ikke være sådan, at det er en ordning, vi laver for kreditorerne. Det er en ordning for landmændene, men jeg tror også, at kreditorerne har gavn af, at landmændene får nogle rentelettelser.

Hr. Mejdahl var inde på, at der var tale om landmænd, der var truet på deres brød, og jeg mener faktisk, det er dem, der bliver hjulpet af

denne ordning. Man kan godt drøfte en lang række andre ordninger, som kan lette landbruget generelt, men det er ikke dem, der er truet på deres brød. Når man taler om landmænd, der har en gæld på under 70 pct., kan man vel ikke sige, at de direkte er truet til at skulle gå fra hus og hjem. Det kan godt være, at de har en tung og besværlig økonomi, men de er ikke direkte truede.

Jeg vil gerne takke hr. Mejdahl for udtalelsen om – jeg går ud fra, at det er det meste, man kan opnå her i verden som socialdemokratisk landbrugsminister – at pakken er god, men ikke god nok. Det tager jeg faktisk som ros, og det vil jeg derfor også takke for.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at denne ordning med realkreditlån for 70-100 pct. af ejendomsværdien giver helt nye muligheder for billig kapital eller kapital til markedets laveste rente til landbruget. Og jeg tror, at vi på den måde, vi har bygget det op, får den størst mulige effekt af de midler, staten stiller til rådighed som garanti. Jeg kan love hr. Rønholt, at der er ingen af disse udgifter, der falder i 1993.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Min betragtning om de finansielle konsekvenser skal opfattes på den måde, at når det af lovforslaget fremgår, at der ikke er nogen udgifter i 1993, tager vi det for pålydende. Og dersom det ikke er pålydende, forudsætter det, at der sker en forhandling finanslovparterne imellem.

Der var nogle andre forhold, som giver mig anledning til at komme herop; det var landbrugsministerens lidt hånlige bemærkninger om min fortolkning af en hundrede procents gældsprocent. Jeg mener selv – og det pegede jeg også på – at der er nogle betragtninger i lovforslaget, som er lidt for teoretiske. Jeg mener, det er for teoretisk at operere med en tinglyst gæld på hundrede procent, men det vil tiden vise. Jeg tror nemlig, det vil medvirke til, at nogle panthavere vil benytte sig af at få noget af det pant, de allerede har, lagt ind under den statsgaranti. Bevares, hvorfor ikke det? Det kan jeg da godt forstå, men det er vel ikke det, lovforslaget er beregnet til.

Vi ved også godt, at med hundrede procents statsgaranteret pantegæld på ejendommen er